

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2476/2015
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Г.Р. из З., чији је пуномоћник М.Н., адвокат из З., против тужене Туристичке организације града З. – у ликвидацији, коју заступа Јавни правобранилац града Зајечара, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Зајечару Гж1 90/15 од 21.09.2015. године, у седници одржаној 25.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Зајечару Гж1 90/15 од 21.09.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Зајечару П1 879/13 од 22.05.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за понављање поступка. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужене за издавање привремене мере обуставе исплате утврђене споразумом М 118/14 од 06.11.2014. године, а до правноснажног окончања поступка.

Решењем Вишег суда у Зајечару Гж1 90/15 од 21.09.2015. године, одбијена је жалба тужене и потврђено је решење Основног суда у Зајечару П1 879/13 од 22.05.2015. године.

Против правноснажног решења донесеног у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, применом одредбе члана 410. и 420. ст. 1, 2. и 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник

РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужена је дана 24.02.2015. године поднела предлог за понављање поступка, правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Зајечару П1 879/13 од 13.03.2014. године, којом је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете, у висини изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа и накнаде за неискоришћени годишњи одмор, исплати укупан износ од 1.939.433,23 динара.

Према одредби члана 420. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, с тим што ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена, у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Одредбом члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, прописано је да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

У поступку по предлогу за понављање поступка ревизија је дозвољена против решења кад се тим решењем поступак понављања правноснажно завршава и кад су испуњени услови из члана 403. Закона о парничном поступку.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужена је дана 24.02.2015. године поднела предлог за понављање поступка, правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Зајечару П1 879/13 од 13.03.2014. године. Том пресудом је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете, у висини изгубљене зараде због незаконитог престанка радног односа и накнаде за неискоришћени годишњи одмор, исплати укупан износ од 1.939.433,23 динара.

У поступку поводом предлога тужене за понављање поступка суд је донео решење којим је поступак понављања правноснажно окончан, а вредност предмета спора (1.939.433,23 динара) правноснажне пресуде, која је донета у поступку по главном захтеву, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Због тога, ревизија тужене против побијаног решења није дозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, јер не би била дозвољена ни против правноснажне пресуде.

Исто тако, ревизија није дозвољена ни против решења у делу којим је одбијен предлог тужене за одређивање привремене мере, јер се тим решењем, у наведеном делу, овај поступак правноснажно не завршава, а одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку је прописано да странке могу да изјаве

ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

Из наведених разлога, на основу члана 404. у вези члана 420. ст.1, 2. и 6. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**